

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 387/2020
05.02.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бисерке Живановић, председника већа, Споменке Зарић, Гордане Комненић, Весне Поповић и др Илије Зиндовића, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Јелена Цакић, адвокат из ..., против тужене Националне службе за запошљавање РС, Филијала Прокупље, ради уплате доприноса, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Вишег суда у Прокупљу Гж 1490/18 од 05.09.2019. године, на седници одржаној 05.02.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиље изјављеној против решења о трошковима поступка садржаног у пресуди Вишег суда у Прокупљу Гж 1490/18 од 05.09.2019. године, као изузетно дозвољеној.

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Вишег суда у Прокупљу Гж 1490/18 од 05.09.2019. године у ставу првом изреке, тако што се одбија жалба тужене и потврђује одлука о трошковима поступка садржана у ставу четвртном изреке пресуде Основног суда у Прокупљу П 2237/17 од 28.05.2018. године.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужена да тужиљи накнади трошкове ревизијског поступка у износу од 12.000,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема овог решења.

Образложење

Пресудом Основног суда у Прокупљу П 2237/17 од 28.05.2018. године, ставом првим изреке, одбијен је приговор стварне ненадлежности суда изјављен од стране тужене. Ставом другим изреке, усвојен је тужбени захтев и обавезана тужена да у корист тужиље надлежном Фонду ПИО, уплати доприносе за пензијско и инвалидско осигурање, за период од 17.03.2016. године до 17.06.2016. године, на износе ближе наведене овим ставом изреке. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да попуни и преда надлежној служби РФ за ПИО образац М8 за тужиљу Ставом четвртим изреке, обавезана је тужена да тужиљи накнади трошкове поступка у износу од 21.000,00 динара, а у случају доцње са законском затезном каматом почев од дана извршности пресуде до исплате.

Пресудом Вишег суда у Прокупљу Гж 1490/18 од 05.09.2019. године, ставом првим изреке, делимично је усвојена жалба тужене, укинута првостепена пресуда у ставу трећем изреке и у том делу тужба тужиље одбачена, а преиначено је решење о трошковима поступка садржано у ставу четвртном изреке првостепене пресуде тако што је одлучено да свака странка сноси своје трошкове поступка. Ставом другим изреке,

одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена првостепена пресуда у преосталом делу у односу на став први и други изреке.

Против решења о трошковима поступка садржаног у ставу првом изреке пресуде Вишег суда у Прокупљу Гж 1490/18 од 05.09.2019. године тужила је, благовремено изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучује као о изузетно дозвољеној у смислу члана 404. ЗПП.

По оцени Врховног касационог суда испуњени су услови за одлучивање о ревизији тужиле као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ 72/11...55/14) због потребе разматрања правних питања и уједначавања судске праксе у вези права на накнаду трошкова поступка. Из наведених разлога одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући побијану одлуку у делу којим је одлучено о трошковима поступка у смислу члана 408. у вези члана 420. ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 55/14), Врховни касациони суд је утврдио да је ревизија тужиле основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. става 2. тачке 2. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Тужила је тужбом од 10.10.2017. године тражила уплату припадајућих доприноса пензијског и инвалидског осигурања. Нижестепеним пресудама усвојен је тужбени захтев, тужена обавезана да у корист тужиле уплати доприносе пензијског и инвалидског осигурања надлежном фонду ПИО за период од 17.03.2016. године до 17.06.2016. године, по стопи важећој на дан уплате, стим што је првостепени суд тужиле досудио трошкове поступка, док је другостепени суд првостепену пресуду преиначио у овом делу и одлучио да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Врховни касациони суд налази да се основано ревизијом тужиле указује на погрешну примену материјалног права у делу другостепене одлуке којом је одбијен као неоснован захтев за накнаду трошкова поступка.

Одредбом члана 153. става 1. ЗПП, прописано је да је странка која у целини изгуби парницу дужна да противној странци накнади трошкове, а чланом 154. става 1. ЗПП је прописано да ће суд приликом одлучивања који ће се трошкови накнадити странци узети у обзир само оне трошкове који су били потребни ради вођења парнице.

Имајући у виду садржину цитираних законских одредаба, као и исход ове парнице, не може се прихватити закључак другостепеног суда да је захтев за накнаду трошкова овог поступка тужиле неоснован. Приликом одлучивања о трошковима парничног поступка, осим у споровима из области породичних односа, суд не води рачуна о разлозима правичности, а такође висина тужбеног захтева ни једном законском одредбом није прописана као основ за недосуђивање трошкова парничног поступка, у ситуацији када је странка успела у спору. Из наведених разлога, Врховни касациони суд је преиначио другостепену одлуку о трошковима поступка и на основу члана 416. став 1. ЗПП одлучио као у ставу другом изреке.

Тужена је обавезана да тужиљи накнади трошкове ревизијског поступка који обухватају трошкове за састав ревизије од стране адвоката у износу од 12.000,00 динара на основу Тарифног броја 13. Тарифе о наградама и накнадама за рад адвоката („Службени гласник РС“, бр. 121/12), као у ставу трећем изреке.

**Председник већа - судија
Бисерка Живановић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић